

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2013, čj. CPR-3354/ČJ-2013-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2013, čj. 4 A 32/2013 – 51.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 1. 2. 2013 rozhodla o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že žalobce pobýval nejméně od června roku 2011 do dne 19. 7. 2011 na území České republiky bez platného víza. Tvrzení o žalobcově zájmu o syna a o přispívání na jeho výživu považoval za ryze účelové a neprokázané. Zásah do soukromého a rodinného života cizince je proto přiměřený.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 4. 2013 zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou k Městskému soudu v Praze. Soud žalobu zamítl. Ve svém rozhodnutí uvedl, že vymezení doby neoprávněného pobytu považuje za dostatečné. Ostatně přesný počátek doby neuvedl ani sám žalobce. Osobní dostavení se žalobce na cizineckou policii není skutečností, která by dle městského soudu zbavovala žalobce odpovědnosti za nezákonný pobyt na území České republiky. Námitku žalobce, že správní orgány nevzaly v potaz vyjádření Městského úřadu Roudnice nad Labem, nepovažoval městský soud za důvodnou, neboť ve zmíněném vyjádření se jedná pouze o interpretaci sdělení matky nezletilého a správní orgán I. stupně vycházel jak z jejích novějších vyjádření, tak i z vyjádření babičky nezletilého, což nelze považovat za pochybení správního orgánu. Ohledně přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění poukázal soud na to, že žalovaná se otázkou přiměřenosti podrobně zabývala a nelze jí vytýkat, že se v rámci řešení této otázky zabývala i vztahem žalobce a matky jeho syna. Soud zároveň neshledal, že by rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti směřující proti v záhlaví označenému rozsudku uplatňuje stížní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že není podstatná doba, po níž cizinec pobývá na území České republiky bez víza a že již jeden den pobytu bez víza postačuje k postižení cizince. Stěžovatel odkazuje na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se přihlíží rovněž k délce pobytu cizince na území. Dle názoru stěžovatele je nepochybné, že nelegální pobyt po dobu jednoho dne neporušuje zájmy společnosti stejně intenzivně jako nelegální pobyt v řádu měsíců nebo dokonce let. Pokud tedy správní orgány nezjistily přesně délku nelegálního pobytu stěžovatele, nemohly vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věcí a rozhodnutí na těchto poznatcích založené nemůže být rozhodnutím přiměřeným. Soud tedy nesprávně vyložil právní otázku ohledně dopadu § 174a zákona o pobytu cizinců na posuzování délky nelegálního pobytu a zároveň nenapravit pochybení správních orgánů, které vycházely ze zjištění nemajících oporu ve spisovém materiálu.

[6] Soud se také naprosto nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce ohledně nesprávného hodnocení vyjádření Městského úřadu Roudnice nad Labem. Aprobával totiž postup správních orgánů, které vycházely z výpovědi matky učiněné přímo před správními orgány, ale vyjádření městského úřadu nevzaly vůbec v potaz. Dle názoru stěžovatele je nepochybné, že pokud jsou k dispozici dva podklady k totožné skutečnosti, přičemž si navzájem protirečí, nemůže správní orgán zvolit jeden čistě na základě toho, že se mu líbí víc. Správní orgán samozřejmě může přiznat některému z důkazů větší váhu, ale takový postup je povinen ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit. Tyto požadavky klade na správní orgán i Nejvyšší správní soud. V rozsudku čj. 4 Ads 17/2007 – 66 totiž konkretizoval požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí. Pokud tedy správní orgán vyšel bez dalšího z matčiny výpovědi, ačkoliv měl k dispozici podklad, který osvědčuje pravý opak, byl povinen vyjasnit vzniklé rozpory a ne jeden z podkladů bezdůvodně upřednostnit na úkor jiného.

[7] Dále stěžovatel poukazuje na to, že správní orgány v předmětném řízení zjišťovaly skutečnosti v neprospěch stěžovatele, avšak v jeho prospěch nezjišťovaly nic. Porušily tak § 50 odst. 3 správního řádu.

[8] Za vrchol nedostatečnosti a tím pádem i nezákonnosti přezkumu rozhodnutí soudem pak stěžovatel považuje vyhodnocení otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění

pokračování

s ohledem na přítomnost syna stěžovatele na území České republiky. Dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední správní orgán mimo jiných skutečností zejména povahu a pevnost rodinných vztahů. Stěžovatel si nedovede představit pevnější vztah než takový, který existuje mezi otcem a jeho synem. Skutečnost, že matka nezletilého nemá o soužití se stěžovatelem zájem, je zde naprosto irelevantní, neboť stěžovatel zdůrazňuje právě svůj zájem být ve styku se svým synem, nikoliv s matkou. Pro posouzení přiměřenosti je tedy nutné posuzovat újmu způsobenou stěžovateli odloučením od jeho dítěte. Soud cynicky konstatoval, že „*nezletilý je dítětem z jednorázového dovolenkového sexu*“. Tato skutečnost je naprosto bez významu, neboť jakékoliv dítě si zaslouží mít oba rodiče, bez ohledu na to, je-li na této planetě díky jednorázovému dovolenkovému sexu nebo jako produkt dlouhého a spokojeného manželství. Tento názor podporuje i čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Odmítnutí pevnosti vazeb stěžovatele a jeho syna pouze s ohledem na způsob počítání je zcela v rozporu se zákonem. Jde-li o samotné hodnocení vztahu stěžovatele s jeho synem, je rozhodnutí správních orgánů v rozporu s obsahem správního spisu, neboť má podobu pouze nijak nepodložených spekulací.

[9] Stěžovatel vytýká soudu také to, že se nijak nevypořádal s jeho námitkou ohledně skutečnosti, že pokud jde o jeho zájem podílet se na výchově vlastního syna, byl stěžovatel odkázán na možnost přispívat finančně ze zahraničí. Takovýto pohled na daný případ svědčí o rozporu rozhodnutí správních orgánů s § 2 správního řádu. Aprobace tohoto pohledu soudem svědčí pak o nezákonnosti jeho rozhodnutí.

[10] Z výše uvedených důvodů má stěžovatel za to, že postup správních orgánů je v rozporu se základními zásadami činnosti správního orgánu, především pokud jde o zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, jak to vyžaduje § 3 správního řádu. Dle názoru stěžovatele zakládá zjištěný stav věci důvodné pochybnosti o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění a je tedy nutné v takovém případě od správního vyhoštění upustit.

[11] Stěžovatel se domnívá, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal zásadní újmu, a proto žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Na závěr stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek z výše uvedených důvodů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu, soud neshledal.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Soud předně posoudil výtku stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s jednou z žalobních námitek [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; **III.A.**], poté se vypořádal

se souborem námitek podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. [III.B.] a s námitkou nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; III.C.].

III.A.

Nevypořádání se s žalobními námitkami

[18] Nevypořádání se s některou ze žalobních námitek je závažnou vadou, která má pravidelně za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval touto otázkou.

[19] Stěžovatel se domnívá, že městský soud zcela opomenul jeho námitku, podle níž správní orgány jej co do jeho zájmu podílet se na výchově syna odkázaly na možnost přispívat finančně ze zahraničí.

[20] Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, že stěžovatel v žalobě skutečně napadl výše zmíněné tvrzení žalované a dále uvedl, že takový přístup správního orgánu „*nezobledňuje daleko zásadnější složku rodičovské zodpovědnosti, kterou představuje kontakt otce s dítětem, a jeho výchova, což je v rozporu s moderní rozhodovací praxí tuzemských i evropských soudů*“. Městský soud se v napadeném rozsudku na s. 6 námitkou žalobce zabýval. Poukázal na to, že zdůrazňuje-li žalobce zásadnější složku rodičovské odpovědnosti, totiž kontakt otce s dítětem a jeho výchovu, vycházely správní orgány ze zjištěných skutečností, z nichž je zřejmé, že žalobce s dítětem v kontaktu není, na jeho výchově se nepodílí a na jeho výživu nepřispívá.

[21] Městský soud tedy dostal své povinnosti zabývat se všemi žalobními námitkami. Námitka stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu není důvodná.

III.B.

Námitky proti postupu správních orgánů

III.B.1.

Porušení § 3 správního řádu

[22] Stěžovatel je toho názoru, že pokud správní orgány neurčily přesně délku jeho nelegálního pobytu, nemohly vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu, tudíž nemohly vydat rozhodnutí přiměřené konkrétnímu případu. To stěžovatel kvalifikoval jako porušení § 3 správního řádu. Zároveň poukázal na to, že tímto postupem operovaly správní orgány se zjištěními, která nemají oporu ve spisovém materiálu.

[23] Doba, po kterou stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, byla správními orgány vymezena formulací „*nejméně od června roku 2011 do dne 19. 7. 2011*“. Ze spisového materiálu zjistil Nejvyšší správní soud, že v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 19. 7. 2011 uvedl stěžovatel, že do České republiky přicestoval v květnu 2011.

[24] Ustanovení § 3 správního řádu stanoví povinnost správních orgánů zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu.

[25] Pokud správní orgán stanovil dobu počátku nelegálního pobytu stěžovatele výše zmíněnou formulací, popsal zjištěné skutečnosti v podobě, o které nelze důvodně pochybovat. Správní orgány vycházely z vyjádření samotného stěžovatele, který uvedl, že do České republiky přicestoval během května 2011. O této skutečnosti nevystaly v řízení žádné pochybnosti. Pokud

pokračování

správní orgány nebyly s to přesně stanovit počátek doby, určily ji z dostupných důkazů způsobem souladným se zásadou v pochybnostech ve prospěch, čímž naplnily požadavky na ně kladené § 2 správního řádu. Skutkový stav vyložily ve prospěch stěžovatele. Pokud stěžovatel sám tvrdí, že na území České republiky přicestoval v květnu 2011, aniž tuto dobu upřesňuje, je naprosto jisté, že se na území České republiky nacházel nejpozději od 1. června 2011. Současně je jasné, že se na území České republiky nacházel nelegálně nejméně 49 dnů.

[26] Soudu nezbývá než zopakovat, že správní orgán skutkové pochybnosti vyložil ve stěžovatelův prospěch. Námitka stěžovatele ohledně porušení § 3 správního řádu a nesouladu výše zmíněných skutečností se spisovým materiálem není důvodná.

III.B.2.

Porušení § 50 odst. 3 správního řádu

[27] Nejvyšší správní soud přezkoumal dále napadený rozsudek v rozsahu námítky porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[28] Stěžovatel má za to, že správní orgány této povinnosti nedostály, neboť zjišťovaly „*co se dalo v neprospěch stěžovatele, avšak v jeho prospěch nebylo zjištěno vůbec nic*“. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel pro podporu svých tvrzení nenavrhl žádné důkazy. Nelze proto klást za vinu správním orgánům, že takové důkazy neprovedly. Tuto argumentaci městského soudu považuje stěžovatel za schválení nezákonného postupu správního orgánu, což dle jeho názoru vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud posuzuje důvody kasační stížnosti podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení (rozhodnutí ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004 – 47). Soud tedy posuzoval námitku jako stížný důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[30] Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že výše zmíněné obecné tvrzení stěžovatele ohledně nečinnosti správních orgánů při zjišťování důkazů v jeho prospěch není důvodné. Správní orgány provedly mj. šetření v místě pobytu stěžovatele, ve kterém měli dle jeho tvrzení pobývat také jeho přítelkyně a syn. Toto šetření stejně jako opakované sepisování protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, kterými měly být vyjasněny nejasnosti a rozpory ve stěžovatelových vyjádřeních, nelze považovat za úkony, které by jednostranně směřovaly ke zjišťování skutečností pouze v neprospěch stěžovatele. Správní orgán tudíž postupoval v souladu se zásadou vyhledávací obsaženou v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, čj. 4 Ads 177/2011 - 120). Není a nemůže být pochybením správního orgánu, že důkazy takto vzešlé vyzněly ve stěžovatelův neprospěch.

[31] Pokud stěžovatel rozporoval některá zjištění správních orgánů, měl pro tato svá tvrzení uvést důkazy, jak mu ostatně ukládá § 52 správního řádu. Pokud tak neučinil, nelze správnímu orgánu vytýkat, že nepřihlížel ke skutečnostem jemu neznámým, které mohl uvést pouze sám stěžovatel.

[32] Námitka stěžovatele tvrdící porušení § 50 odst. 3 správního řádu není důvodná.

III.B.3.

Nesprávné hodnocení vztahu stěžovatele s jeho synem

[33] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že hodnocení jeho vztahu se synem nemá oporu ve spise, skládá se z nepodložených spekulací. Zdůraznil nedostatečné zdůvodnění způsobu, jakým správní orgán naložil s vyjádřením Městského úřadu Roudnice nad Labem, pokud jde o částku, kterou stěžovatel přispívá na výživu syna. Dále uvedl, že správními orgány byla snižována hodnota jeho výpovědi na úkor výpovědi matky.

[34] Jde-li o hodnocení vztahu stěžovatele s jeho nezletilým synem, nar. 23. 1. 2010, Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že správní orgány hodnotily tento vztah mj. na základě výpovědi stěžovatele, matky nezletilého stěžovatelova syna a babičky nezletilého, která o syna pečuje, provedly šetření na adrese, na které měl stěžovatel dle svého vyjádření bydlet se svým synem a jeho matkou a vyžádaly si rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích, kterým byl nad výchovou nezletilého stanoven dohled. Z výpovědi matky stěžovatelova syna správní orgány zjistily, že se stěžovatelem měla jen jednorázový sexuální styk na dovolené ve Španělsku. O jeho přítomnosti v České republice sice ví, kontaktoval jí přes známého, na návštěvě u ní byl ale jen dvakrát. Poprvé to bylo z důvodu návštěvy matriky, kde byl zapsán jako otec jejího dítěte. Stěžovatel na dítě nepřispívá, a to ani drobnými dárky. Babička stěžovatelova syna z matčiny strany tyto skutečnosti potvrdila. Navíc, jakkoliv to byla v rozhodné době právě ona, která o svého vnuka a stěžovatelova syna pečovala, uvedla, že stěžovatele nikdy neviděla. Při šetření v místě pobytu stěžovatele jeho sousedé uvedli, že stěžovatel sice pořádal pravidelné večírky, nikdy však u něj neviděli žádné dítě. Naproti tomu stěžovatel uvedl, že matku svého dítěte navštěvuje 2x týdně, celkem u ní byl asi 20x, při každé návštěvě jí dává 1.000 Kč až 2.000 Kč, synovi koupil oblečení. V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dne 19. 2. 2013 pak uvedl, že „nějaký vztah“ k synovi rozhodně projevuje, intenzitu těchto projevů považuje za bezvýznamnou. V průběhu správního řízení stěžovatel uváděl, že bude usilovat o svěření dítěte do své péče (matka byla ve věznici), aniž tento záměr kdy realizoval.

[35] Výše uvedené skutečnosti vskutku plně potvrzují závěr správních orgánů, že stěžovatel se na výchově syna nepodílí a jeho obecné proklamace se nijak neodrážejí ve skutečných činech. Nelze proto přijmout námitku stěžovatele, že se hodnocení skládá pouze z nepodložených spekulací, neboť správní orgány vycházely v tomto případě z celé řady důkazů. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že hodnota jeho výpovědi nemá automaticky nižší hodnotu jen proto, že se proti němu vede řízení o vyhoštění. V daném případě však proti sobě stojí výpovědi matky stěžovatelova dítěte, babičky dítěte i stěžovatelových sousedů, na straně jedné, a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele na straně druhé. To vše v souvislosti se vzájemnými rozpory stěžovatelových tvrzení (např. změny výpovědi ohledně bydlení nezletilého a jeho matky společně se stěžovatelem na adrese jeho bydliště, jeho nevědomost, kde přesně matka s dítětem vlastně bydlela). Stěžovatel navíc opakovaně slíboval doplnit svá tvrzení patřičnými důkazy, aniž k tomu došlo (např. opakované tvrzení o založení účtu nezletilému, doklady ohledně přispívání na nezletilého). Babička ani matka stěžovatelova dítěte přitom neměly žádný důvod stěžovateli škodit, ostatně již jen proto, že vynucování vyživovací povinnosti bude jistě mnohem komplikovanější, bude-li stěžovatel vyhoštěn do zahraničí. Z výše zmíněných důvodů neshledal Nejvyšší správní soud nezákonným postup správních orgánů při hodnocení vztahu stěžovatele s jeho synem, neboť jejich závěry vycházejí ze spisového materiálu.

[36] Namítá-li dále stěžovatel, že správní orgány nesprávně hodnotily vyjádření Městského úřadu Roudnice nad Labem, pokud jde o částku, kterou stěžovatel přispívá na výživu svého syna, a že se městský soud s touto námitkou nedostatečně vypořádal, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Městský soud ve svém rozsudku s výše zmíněnou námitkou vypořádal. Na s. 6 rozsudku uvedl, že v postupu orgánu nespátřuje pochybení, neboť v předmětném vyjádření se jednalo pouze o reprodukováné sdělení matky nezletilého, která opakovaně uvedla do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, že stěžovatel na dítě nijak nepřispívá, a tuto skutečnost dále potvrdila i babička nezletilého. Pokud tedy správní orgány vycházely z vyjádření

pokračování

matky provedené přímo před nimi a z dalších důkazů, nelze takový postup považovat za vadný. Takové odůvodnění je dostačující a v souladu se zákonnými požadavky.

[37] Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí v argumentační části s předmětným vyjádřením nevypořádal, třebaže jej provedl jako důkaz. Přesto má zdejší soud za to, že se nejedná o skutečnost, která by způsobovala vadnost rozhodnutí v takové míře, že by jej bylo nutno zrušit pro rozpor zjištěné skutkové podstaty se spisovým materiálem. Správní orgány v řízení nevycházely pouze z výpovědi matky, postavené proti výpovědi stěžovatele, ale z celého souboru důkazů. Ostatně, i pokud by se potvrdila skutečnost, že stěžovatel v neurčitých intervalech přispívá na svého syna částkami 500 korun, jak matka sdělila Městskému úřadu Roudnice nad Labem, nezměnilo by to na existenci a hodnocení zásahu do rodinného a soukromého života vůbec nic. Tato jedna sporná skutečnost nemůže způsobit vadnost rozhodnutí, které vychází z celé řady důkazů obsažených ve spise. Zejména by nemohla zpochybnit jádro případu, totiž neexistenci opravdového a skutečného zájmu otce o svého syna. Nelze tak dojít k závěru, že rozhodnutí je v rozporu se spisem.

[38] Tato námitka stěžovatele tedy také není důvodná.

III.C.

Nesprávná interpretace § 174a zákona o pobytu cizinců

[39] Stěžovatel je toho názoru, že Městský soud nesprávně vyložil ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Bylo to prý jednak tím, že na žalobní námitku ohledně porušení § 3 správního řádu správními orgány přisvědčil žalované, že pro naplnění podmínek pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců postačí, aby cizinec pobýval na území schengenského prostoru bez víza i jeden den, jednak tím, že samotné rozhodnutí o správním vyhoštění hodnotí jako přiměřené.

[40] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění je jednou z podmínek, kterou nutno zvážit, i délka pobytu cizince na území. Tento názor nicméně není v rozporu s názorem městského soudu. Lze si představit jednání, které bude naplňovat podmínky obsažené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Toto jednání může poté být vyhodnoceno jako nedostatečně závažné, aby bylo přiměřené za něj uložit správní vyhoštění (viz dále v bodě [42] cit. § 174a). Otázka, co by se bylo bývalo stalo, pokud by snad stěžovatel byl na území schengenského prostoru nelegálně jen jeden den, se mýjí s podstatou tohoto řízení. Stěžovatel zde byl nelegálně téměř dva měsíce.

[41] Ohledně hodnocení rozhodnutí o správním vyhoštění jako přiměřeném, uvádí stěžovatel, že se jedná o nesprávnou interpretaci § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť soud nesprávně interpretoval význam povahy a pevnosti rodinných vztahů pro rozhodnutí o přiměřenosti.

[42] Soud předně podotýká, že ve smyslu zákona o pobytu cizinců stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tím by byl jen za předpokladu, že by, vedle nezpochybněné skutečnosti, že je otcem občana Evropské unie mladšího 21 let, také své dítě vyživoval a žil s ním ve společné domácnosti [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Stěžovatel s dítětem rozhodně ve společné domácnosti nežije. Tento závěr správních orgánů stěžovatel nezpochybňuje. Zpochybňuje jen výklad přiměřenosti podle § 174a téhož zákona (*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem ...*).

[43] Soud připouští, že by vyhoštění mohlo být za určitých okolností nepřiměřené, třebaže by cizinec nebyl ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tvrdí-li stěžovatel, že si nedovede představit pevnější vztah než takový, který existuje mezi otcem a jeho synem, lze mu přisvědčit. To ovšem za podmínky, že vztah funguje normálně, otec se se synem pravidelně stýká, projevuje o něj opravdový zájem atd. Samotná existence biologického vztahu otce a syna bez dalšího neznamena nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění je často zásahem do soukromého a rodinného života cizince a posuzování přiměřenosti je vždy otázkou poměrování zájmů státu proti právům cizince. Při posuzování je pak velký důraz kladen na okolnosti rodinného života. Právě v tomto případě však správní orgány zjistily, že mezi stěžovatelem a jeho synem opravdové rodinné pouto otce a syna není, stěžovatel o syna opravdový zájem nejeví. Stěžovatel žádné důkazy tomu odporující nepředložil a zůstal pouze u obecných proklamací.

[44] Soud souhlasí s tvrzením stěžovatele, že nelze odmítnout pevnost vazeb stěžovatele a jeho syna jen proto, že byl syn počat při náhodném sexuálním styku. Takovýto závěr by byl vskutku protiústavní, vracející české právo hluboko do doby předmoderní. V tomto případě nebyla ovšem pevnost vazeb hodnocena správními orgány a městským soudem na základě způsobu početí, ale na základě celého souboru důkazů, jak je rozebráno výše. Způsob početí může maximálně vypovídat o vztahu stěžovatele s matkou dítěte (ta ostatně neznala ani stěžovatelovu národnost, a domnívala se, že jde „asi o Španěla“, neboť ho potkala a dítě s ním zplodila ve Španělsku), nikoliv s jeho dítětem.

[45] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitky ohledně nesprávné interpretace ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nejsou důvodné.

IV.

Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine*, soudního řádu správního, zamítl jako nedůvodnou.

[47] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Žalovaná náhradu nákladů řízení ani nepožadovala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu